

XXVIII. MÓRA FERENC NOVELLA ELEMZŐ ÉS FOGALMAZÁSI VERSENY

Győr – Budapest – Brassó – Pápa – Székesfehérvár – Szombathely – Veszprém
2019/2020 – első forduló

Elemezze-értelmezze Spiró György mesenovelláját!
Ne feledkezzen meg a szöveg poétikai és stilisztikai jellemzéséről!
A feladat megoldására 180 percet fordíthat.

Jó munkát, sok sikert kívánnak a rendezők és a zsűri tagjai

Spiró György

BABA

Pont oda nem kellett volna lakótelepet építeni, és nem pont olyat.

A tereprendezés persze elmaradt, még a több emeletnyi mély meszesgödrök betemetése is. A vízvezeték árkat sose jutott eszükbe betemetni. Eredetileg tízeleteresre tervezték a betonkockákat, aztán valaki rájött, gazdaságosabb, ha tízennégy-tizenöt emeletesek lesznek. Azok is lettek. Az erkélyajtók viszont a semmibe nyíltak, mert valaki időközben rájött, gazdaságosabb, ha nem csinálnak erkélyeket. De addigra a megfelelő blokkokban az erkélyajtókat már kivágták, hát úgy is hagyták. Az elemek rosszul illeszkedtek, közéjük tömítést nem tettek, süvített be a lakásokba a szél, a tapéta nem is bírta, a lakók rongyokat tömködtek a résekbe. A lépcsőházi korlát hiányzott. A liftajtó mellett öklömnyi rés. A villanykörték a folyosókon pucér zsinóron lógtak, már amelyiket nem törték össze. Korábban gyümölcsösök és régi faházikók álltak azon a dombon, amit a lakótelep kedvéért letaroltak, a faházak másfél száz évet is kibírtak. Parkolót nem is terveztek, akinek volt kocsija, a domb alján hagyta. De azért messziről impozáns látványt nyújtott a telep, főleg este, amikor az ablakokban égett a villany.

Azért se kellett volna pont oda lakótelepet építeni, mert a geológusok megmondták, földrengés-veszélyes az egész térség. A szakvélemény szemétkosárban végezte.

Azt azért a geológusok se mondták meg, hogy ilyen hamar összeomlik az egész.

Végül is várhatott volna a földrengés húsz-harminc évet. De nem várt.

Mire az egyetlen helyi mentőautó odaért, már füst szállongott a romok közül. Lehet, hogy a gázt elfelejtették kikapcsolni, de oda se tudtak szólni a gázosok központjába, mert nem volt rádiótelefonjuk. Volt ház, amelyik teljesen leomlott, volt, amelyik félig, összevissza omlottak le tehát, ki tudja, miért. Az életben maradt lakók a domb alján gyűltek össze és visítotak. Akadt persze, aki visszament a dombra, hogy a rokonokat kiássa, de hát azokat a betonelemeket nemigen lehetett kézzel odébbvonszolni. Pár sebesültet a mentőautóhoz vonszoltak, a mentősök megörültek, ötöt-hatot a kocsiba gyömöszöltek és gyorsan elhajtottak.

A hadsereg fél nap múlva jött egy teherautón, majd pár óra múlva egy bulldózer és egy tank is bezötyögött és a domb alján megállt. Addigra a katonák szögesdróttal kört húztak és az életben maradtakat beleterelték. Két felcser kötözött. Három közlegény latrinát telepített. Este felé befutott a parancsnoki dzsip. Az ezredes kiszállt, az emberek áttörték a szögesdrótot és a dzsiphez rohantak és ordibáltak. A parancsnok visszaszállt a dzsipbe és odébbhajtatott. A katonák visszaterelték az embereket a szögesdrót mögé és rájuk fogták a géppisztolyt, nem használt sokat, akkor leadtak egy-két sorozatot a levegőbe, erre a túlélők meghunyászkodtak.

A tank megpróbált felmenni a dombra, de félúton elakadt és ott is maradt. A vezető meg a másik katona kiszállt és legyalogolt a domb alá.

Ott a katonák sátrat vertek, kondérban levest főztek, a túlélők között kiosztották a konzerveket, aztán a tülekedőket szétzavarták és a szögesdróton kívül, kibiztosított fegyverrel őrködtek.

Éjszaka fáztak.

A túlélők is.

Hajnaltól megjelent fölöttük egy helikopter, ledobtak pár kötszeres csomagot.

A túlélők vártak, hátha jön még erősítés, daru, akármi, vártak a katonák is, a parancsnoki kocsik motorja egész éjjel járt, melegítette az ezredet, a sofőrt meg az adjutánt. A felcsereket felmentek a romok közé, találtak néhány eleven végtagot, de a hozzájuk tartozó jajongókat nem bírták kihúzni, úgyhogy visszamentek a domb alá. A szögesdróton belül kifejlődtek az első ihletett prédikátorok, akik szerint a Föld ilyenkor a ráncait simítja, és a bűneink miatt van az egész.

Víz csak délután bírtak osztani, amikor a tévéstábbal együtt jött pár tucat műanyag palack.

Csináltak egy riportot az ezredessel a dzsip mellett, aztán az operatőr az egyik felcserrel felmászott a dombra. Még hallatszottak a jajgatások, ezt az operatőr szépen felvette, a felcser az egyik lábat huzigálta. Aztán lejöttek. A riporter elővett a kocsijukból egy magukkal hozott babát, keresett egy maszatos kislányt, a kezébe nyomta és a kamera kész jelszó után kérdezgetni kezdte, ugye milyen szörnyű volt. A kislány hallgatott. Akkor odaugrott a kislányhoz a rendező, kiragadta a kezéből a babát, a babának kitekerte az egyik lábát, úgy adta vissza, és közben káromkodott. A riporter megszeppent, az operatőr újra jelentette, hogy kész, a riporter megint megkérdezte a kislánytól, hogy ugye milyen szörnyű volt, addigra a kislány szerencséire el is sírt magát. Ezek után a stáb összehajtott és elhajtott.

A második éjjel párán mégis kivágták magukat a táborból, és elszöktek, azon kívül a közeli kiserdőben két katona megerőszkolt egy lányt, a dombon pedig, mint a kiküldött őrs jelentette, már nem jajgatott a romok alatt senki.

A harmadik napon már nem volt se víz, sem élelem. Nem jött a helikopter se, pedig a parancsnok üvöltözött a rádiótelefonba. Szögesdrót azonban volt elég, újabb kört vontak a tábor köré. A parancsnok hangosbeszélőn szöveget intézett az emberekhez, hogy legyenek türelemmel, már jön a segítség.

A negyedik napon megjött a külföldi tévéstáb helikopteren, amely mást nem hozott. Felmentek a dombra és filmeztek. Lejöttek a dombról, az adjutáns előszedte a féllábú babát, megkeverte azt a maszatos kislányt és a külföldi tévések elé cipelte. Azok nagyon megörültek. Csokoládét nyomtak a kislány másik kezébe, és eme cselekedetet le is kapták. Aztán visszamásztak a helikopterbe és elszálltak.

Az ötödik napon tört ki a lázadás, fegyverrel kellett leverni, sok volt a halott és a sebesült, a katonák sírt ástak, a felcsereket dolgoztak.

A hatodik napon a parancsnok nagy gödröt ásott a katonákkal. Már a katonáknak se igen volt mit enniük, és vizük is alig.

A hetedik nap hajnalán, amikor a katonák még ástak, valami fura hangra lettek figyelmesek. Felnéztek, hát látták, a dombról kísérteties figurák vándorolnak lefelé sokan, talán százan is – kiásták magukat valahogy a romok alól mégis. Az egyik őrmester odarohant a parancsnoki dzsiphez, felverte az ezredet. Kikászálódott összetörve, lefogyva az ezredes, utána az adjutánsa, dideregtek. Néztek fel a dombra, kísértetek csúsztak-másztak lefelé, útközben többen összeestek, mintha sorozat kaszálta volna le őket, de a többség a szögesdróttal körülvett tábor felé tartott.

A parancsnok mondott valamit az adjutánsnak és visszamászott a dzsipbe. Az adjutáns mondott valamit az őrmesternek és visszamászott a dzsipbe. A dzsip elhajtott. Az őrmester a teherautóhoz ment, mondott valamit a sofőrnek. A sofőr beindította a motort.

A többiek a teherautó ponyvája alól leemelték a lányszórot.